

Martin J. S.
van
Schaik e.a.

Bloeien op dood hout

Drie vrouwen en vier mannen,
over hun levensfilosofie,
hun onthechting,
de verwondering en over
de essentie van
hun zeer bijzondere leven

Bloeien op dood hout

mede auteurs:

Fernando Miguel Fernandèz,

Wilma Grotholt,

Willem van der Salm,

Els Bovenlander,

Rob Poll,

Elly van den Hout

Tweede druk, © 2019

Copyright: © 2009 Martin J. S. van Schaik

Omslagfoto: Elly van den Hout

Illustraties: Elly van den Hout

Redactie: Jonneke Rogge en Fred Wilken

Uitgever Bravenewbooks.

isbn 978 94 021 8877 6

www.bravenewbooks.nl / www.mjsvanschaik.nl

Bij de tweede druk werd door de auteur 'Een woord achteraf' aanzienlijk uitgebreid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, in druk, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Opgedragen aan de volgende generatie

Inhoud

Een woord vooraf	9
Inleiding	11
De aangekondigde maar onverwachte dood van een migrant	17
<i>Fernando Miguel Fernández</i>	
De bijrijder	41
<i>Wilma Grotholt</i>	
En de boer, hij ploegde voort	55
<i>Willem van der Salm</i>	
Geluk is een besluit	71
<i>Els Bovenlander</i>	
Bij Gibraltar linksaf	91
<i>Rob Poll</i>	
Schuren en polijsten	105
<i>Elly van den Hout</i>	
Boven op de berg	121
<i>Martin J. S. van Schaik</i>	
Een woord achteraf	141
Bibliografie	146

Een woord vooraf

De queeste naar de essentie van het leven; de levensles; het resultaat dat je mee terugneemt als vrucht van het aardse bestaan, wordt op zeer uiteenlopende wijze door de auteurs beleefd en doorleefd. Sommigen ervaren de lichtheid van de dingen en ervaringen als hardvochtig. Anderen kennen de strijd, die snijdt in het diepst van de ziel maar blijven het leven zien als groei en bron van geluk. Fernando Miguel Fernández gebruikt het filmische drama als metafoor, waardoor hij ogenschijnlijk objectief de strijd kan aangaan omtrent de integratieproblematiek. Voor hem blijkt dat de opdracht in zijn leven. Voor Wilma Grotholt heeft het leven veel onverwachte wendingen, die zij als rijder mag mee-ervaren. Zij laat zich meevoeren langs die weg en luistert met een open gevoel naar de signalen die haar leven richting geven. De confronterende jeugd van Willem van der Salm heeft hij omgebogen tot levensgeluk dat hij ervaart in de relatie met anderen. Elementaire contrasten blijken ook nu de drijfveer in zijn leven te zijn. Bij Els Bovenlander is het de dienstbaarheid waarin zij haar gelukspunt herkent. Het nodig-zijn ervaart zij als een vorm van geluk dat zij associeert met haar vroege levensjaren.

De woelige baren van Rob Poll kenden ook de stilte van het kabbelende element water: Een realistische vorm van explosieve emotie tussen de natuurelementen die hij in zijn leven trotseert. Elly van den Hout ervaart dat zonder liefde, het leven lijden wordt. Een proces van schuren en polijsten van haar innerlijke kristal. In haar zoektocht openbaart zich de transparantie van het leven.

Ikzelf herken de essentie in de bewustheid der dingen en de kennis die ons in de 21ste eeuw toegestaan wordt, als waarheidsvinding, verwerp derhalve alle onbewustheid en zie het dragen van consequenties als een proeve voor een ieder die in deze tijd zijn/haar levensopdracht tracht in te vullen.

Inleiding

Je herkent het vast en zeker ook wel. Je ziet iemand, je hoort iemand, je spreekt iemand en ineens weet je het: je kent die persoon. Nooit eerder gezien, nooit eerder gehoord, nooit eerder gesproken en toch herken je deze mens. Het is jouw klank, het is jouw trilling, het voelt gewoon goed en vertrouwd. Een medemens die met jou is, die bij je hoort. Weet wel, dat ik het niet over liefde-op-het-eerste-gezicht heb. Die liefde en verliefdheid die je in de eerste fase van je leven zo hartstochtelijk omarmd, is een ander soort van kennen. Een ander soort van vertrouwd voelen, van 'eigen' zijn.

De ontmoetingen die ik gehad heb, zijn anders dan gebruikelijk. Die ontmoetingen zijn van verder weg, van een andere tijd, een andere wereld. Een soort *déjà-vu* ervaring... maar dan van een andere orde.

Zo maakte ik mee dat ik iemand vakmatig ontmoette en op het eerste ogenblik gaf me dat het gevoel alsof ik een fluwelen handschoen in mijn gezicht geslagen kreeg. Een positieve draai om mijn oren. Een draai waar je wakker van wordt. Alsof je door elkaar geschud wordt. Die ontmoeting bracht een schok teweeg, een bijna lijfelijke schok en ik wist niet hoe ik dat moest

plaatsen.

Een andere keer had ik telefonisch contact met een stem die vanuit een ver verleden naar mij reikte. Een gewoon oppervlakkig contact maar de draagwijdte reikte verder dan anno nu. Ik kende die stem. Ik kende die geheel eigen zinsbouw, die intonatie. Ik begon die personen te ontmoeten binnen uiteenlopende contexten. Zakelijk of privé, soms op een verjaardag. Persoonlijk of alleen telefonisch. Via gelijkgerichte bezigheden of zomaar omdat er zonder aanleiding toch een aanleiding was.

Deze contacten waren stuk voor stuk opmerkelijk te noemen. Het had een gelijkgerichtheid, een kenbaarheid en vertrouwen die in een wereld van oppervlakkigheid zich als bijzonder laat onderscheiden. Temeer omdat bij geen enkel contact de dagelijkse ditjes en datjes moesten worden besproken of opnieuw moesten worden afgetast. Diepte was vanzelfsprekend, waarbij vertrouwen het uitgangspunt was. Halve woorden waren hele waarheden, resultaat van dat allereerste gevoel. Een gevoel dat alleen maar bevestigd werd en uitgroeide tot een vaststaand feit.

Vreemd genoeg moet ik toegeven dat de frequentie van de contacten erg laag was. Bij sommigen slechts één keer in het jaar. Anderen zag of hoorde ik soms wel vijf jaar niet. Maar als we elkaar 'ontmoetten' was de band er en pakten we de draad op alsof de vorige ontmoeting gisteren plaats had gevonden.

Zo moet ik toegeven dat ik de afgelopen decennia niet meer dan zes personen kon herkennen en plaatsen met die bijzondere aspecten. Drie mannen en drie vrouwen. Een groep die je niet kent zoals je je vrienden kent, zoals je je familie kent. Een

groep waarvan je aanvankelijk niets weet, maar toch altijd weer dat gevoel. Dat gevoel dat dieper gaat dan familie, dat dieper gaat dan afkomst, dat dieper gaat dan ras, dat dieper gaat dan liefde...

Ik noem deze groep het collectief, de 'Cel'; mijn cel.

'De Magnolia Cel' waartoe zij behoren en met mij over de grenzen van het grenzeloze heen kijken. De groep waarmee ik was en ben, en waarschijnlijk, als de volgende generatie zich aandient, ik ook zal zijn.

'Vanwaar die zekerheid?' zul je vragen. 'Vanwaar die stelligheid?' Gevoel laat zich niet sturen. Laat zich niet bewijzen met feiten. Als gevoel meervoudig wordt dan is het signaal er; die bewustwording, die fluwelen handschoen om alert te zijn. Om te luisteren en waakzaam te zijn.

Op eenentwintig maart tweeduizendnegen bloeide de Magnolia op dood hout. Een kale boom met prachtige bloemen. Bloemen met een vage wit-rose kleur; met een onbestemde geur maar van een schoonheid die vele stervelingen in verrukking brengen. Bloemen die aandacht vragen in het vroege voorjaar. Als de natuur zich opmaakt voor een nieuwe tijd.

Op diezelfde datum kwamen in Kampen om 13.30 uur zeven mensen (inclusief mijzelf) samen: vier mannen en drie vrouwen. Zij kwamen uit alle lagen van de bevolking met elk hun eigen specialisme, met elk hun eigen kijk op het nu en het verleden. De verbinding is het gevoel.

Het doel was om de essentie te vatten. De opdracht was een simpele vraag: 'Wat neem je 'zo dadelijk' mee als je terug gaat naar het grote onbekende? Waar gaat het volgens jou om in dit

leven?' Zeven personen kregen de ruimte om hun visie op het leven in te dikken. Te comprimeren tot slechts één bespiegeling: daar waar het om gaat. Tot datgene wat van belang is, om door te geven aan anderen. Noem het spiritueel erfgoed. Gezien vanuit de context van het individu met een rugzak aan ervaring, met persoonlijke interpretaties, met een persoonlijke filosofie. Maar met één verbinding: 'De Magnolia Cel'.

Martin J.S. van Schaik

